

РЕШЕНИЕ

№ 492

гр. Варна, 10.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цвета Павлова

при участието на секретаря Мая М. Петрова
като разгледа докладваното от Цвета Павлова Търговско дело № 20233100900157 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството се разглежда като ТЪРГОВСКИ СПОР /чл. 365, т. 1 ГПК вр. чл. 1, ал. 1, т. 8 ТЗ/.

Образувано е по предявен от „КЕЙРОС“ ЕООД, ЕИК 200809267 от гр. София срещу „ОДИСЕЙСТИЛ“ ООД, ЕИК 103951769, гр. Варна положителен установителен иск, на основание **чл. 422, вр. чл. 415 ГПК**, за приемане за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 50 000 лева, представляваща **неплатено парично задължение** по запис на заповед, издаден на 11.01.2013 год., с падеж 11.10.2013 год., ведно със **законната лихва** върху тази сума, считано от датата на депозиране на заявлението в съда – 20.02.2018 год. до окончателното изплащане на задължението, на основание **чл. 86, ал. 1 ЗЗД**, за които суми е издадена Заповед № 1290. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 22.02.2018 год., постановена по ч. гр. д № 2536/2018 год. на Варненски районен съд, 40-ти състав.

Ищецът твърди, че ответникът по делото се е задължил по запис на заповед, издаден на 11.01.2013 год., с падеж 11.10.2013 год. Сочи се, задължението по записа не е погасено чрез плащане, поради което ищецът се е снабдил със заповед за незабавно изпълнение по ч. гр. д № 2536/2018 год. на Варненски районен съд, 40-ти състав, по което е постъпило възражение от ответника. С оглед горното, за него е налице правен интерес от предявяване на иск за установяване на вземането му.

В срока по чл. 367 ГПК, ответникът депозира писмен отговор, с който оспорва исковата претенция. Излага, че процесният запис на заповед е нищожен поради абсолютната му симулативност, за което между стрните е съставен нарочно обратно писмо. Навежда

доводи и за погасяване на иска по давност поради изтичане на тригодишния давностен срок по чл.531, ал.1 ТЗ, изтекъл на 11.10.2016 год. Моли за отхвърляне на предявения иск, ведно с присъждане на разноски.

В срока по чл. 372 ГПК, ищецът не депозира допълнителна искова молба, с оглед на което съдът приема размяната на книжа за приключила.

В о.с.з., ищецът, с писмена молба, моли за уважаване на исковата претенция и претендира съдебно-деловодни разноски.

В о.с.з., ответното дружество, чрез процесуалния си представител, моли за отхвърляне на предявения иск. Поддържа твърдението за нищожност на записа на заповед, както и за изтеклата погасителна давност за предявяване на настоящия иск. Моли да се обезсили издадената Заповед за изпълнение и издадения, въз основа на нея изпълнителен лист.

Предварителните въпроси и допустимостта на производството са разрешени в определение № 1106/04.08.2023 год. по чл. 374 ГПК.

Варненският окръжен съд, като съобрази твърденията и възраженията на страните, с оглед събраните по делото доказателства и по вътрешно убеждение, формира следните фактически изводи:

Със заповед № 1290 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 22.02.2018 год., ВРС – 40-ти състав по ч. гр. д. № 2536/2018 год., е осъдил „Одисейстил“ ООД, ЕИК 103951769 да заплати на „Кейрос“ ЕООД, ЕИК 200809267 сумата от 50 000 лева, дължима по запис на заповед, издаден на 11.01.2013 год. с падеж 11.10.2013 год., ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението в съда 20.02.2018 год. до окончателното заплащане на задължението, ведно с разноски в заповедното производство в размер на 1000.00 лева, представляващи заплатена държавна такса, като с разпореждане, обективизирано в посочената заповед е постановил на основание чл. 418, ал. 1 ГПК незабавно изпълнение и е издал изпълнителен лист.

Видно от приобщеното ч. гр. д. № 2536/2018 год., длъжникът е подал възражение срещу издадената заповед за изпълнение, поради което с разпореждане № 260308 от 01.03.2023 год., получено от заявителя на 13.03.2023 год., съдът е указал на кредитора за постъпилото възражение и че в едномесечен срок от получаване на възражението следва да предяви иск относно вземането си.

Представеното от ответника е писмено доказателство – препис от двустранно подписано обратно писмо /contra letter/ от 11.01.2013г. Същото е двустранно и съдържа декларативно изявление на страните за симулативността на процесният запис на заповед, тъй като “Одисейстил“ ООД не е поел задължение с ценната книга да заплати на “Кейрос“ ЕООД сумата от 50000лв., както и че страните не желаят настъпване на последиците от

Въз основа на горната фактическа установеност, настоящият състав на Варненски окръжен съд формира следните *правни изводи*:

Предявеният иск е с правно основание чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК. Същият е допустим с оглед предявяването му в предвидения в закона преклузивен едномесечен срок и при наличието на останалите изисквания на ГПК, видно от приложеното ч.гр.д. № 2536/2018 год. на ВРС – 40-ти състав.

Предмет на предявения иск е фактическата, материалната и действителната дължимост на сумите – предмет на издадената заповед за изпълнение. В конкретния случай, видно издадената заповед за незабавно изпълнение е обоснована с представен по чл.417 т.9 ГПК документ - запис на заповед от 11.03.2013 год., издаден от ответника, за сумата от 50 000 лева. Същата, съдът намира, че съдържа всички предвидени в чл. 535 от ТЗ реквизити и обуславя извод за наличието на валидно менителнично правоотношение между ищеца и ответника.

Ценната книга е подписана от издателя си /автентичността на подписа не е оспорена от ответника/, поради което и съдът приема, че е налице валидно менителнично правоотношение между ищеца и ответника, като падежът му, определен на определен ден, е настъпил.

При горното, за да предизвика отхвърляне на предявения срещу него иск, ответникът, освен своите абсолютни възражения досежно формата или съдържанието на менителничния документ, може да направи и лични такива, произтичащи от отношенията им с кредитора по ефекта и основаващи се на дефект в правата му. Последното е независимо от обстоятелството, че записът на заповед е абстрактна сделка, тъй като той може да бъде издаден при наличието на възникнали между страните взаимоотношения по каузална сделка. В тази връзка, длъжникът по такъв менителничен документ може да възрази на кредитора, на който го е дал, че задължението му е изплатено или не съществува, което възражение срещу кредитора, с който е уговорена гаранцията, действа праворазрушаващо.

В конкретния случай, ответникът навежда правоизключващото възражение за нищожност на записа на заповед на основание чл.26, ал.2, пр.последно от ЗЗД, тъй като същият е привиден /абсолютно симулативен/, като представя и обратно писмо в подкрепа на възражението си. Същото обективира съпадащите волеизявленията на издателя и поемателя по записа на заповед, че издаването на процесната ценна книга не е насочено към пораждаване на правни последици, което обуславя и извода на съда, че създаденият менителничен ефект е привиден /симулативен/ и страните по него са нямали намерение да бъдат обвързани с права и задължения.

След като процесният запис на заповед е нищожен, като привиден, на основание чл.44 вр. чл.26, ал.2, пр.последно от ЗЗД и не е породил правен ефект, за издателя-ответник не се е породило задължението да заплати на поемателя-ищец посочената в него сума.

За пълнота, следва да се посочи, че съдът преценява за основателно и направеното от ответника в условията на евентуалност правопогасяващо възражение. Процесната ценна ценната книга е с определен падеж на 11.10.2013 год., като от тази дата по отношение на задължението за плащане по същата започва да тече специалната погасителна давност, предвидена в чл.537 вр. чл.531, ал.1 от ТЗ. Срокът на същата е изтекъл на 11.10.2016 год. и доколкото по делото не са ангажирани доказателства за действия, водещи до прекъсване на давността в посоченият три годишен период, възможността да претендира по принудителен ред плащане по запис на заповед е погасена.

В заключение, налага се извод за неоснователност на предявения иск, който следва да се отхвърли като такъв.

Ответникът е сезирал съда с искане за присъждане на разноски, но предвид липсата на представени доказателства за реално сторени такива, не му се следват.

Воден от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „КЕЙРОС“ ЕООД, ЕИК 200809267 от гр. София, ж.к. „Бъкстон“, ул. „Иван Сусанин“ № 43, ет. 6, ап. 25 срещу „ОДИСЕЙСТИЛ“ ООД, ЕИК 103951769, гр. Варна, ул. „Козлодуй“ № 27-29, ет. 1, магазин с офис № 6 иск с правно основание **чл. 422, вр. чл. 415 ГПК**, за приемане за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 50 000 лева, представляваща **неплатено парично задължение** по запис на заповед, издаден на 11.01.2013 год., с падеж 11.10.2013 год., ведно със **законната лихва** върху тази сума, считано от датата на депозирание на заявлението в съда – 20.02.2018 год. до окончателното изплащане на задължението, на основание **чл. 86, ал. 1 ЗЗД**, за които суми е издадена Заповед № 1290 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 22.08.2018 год., постановена по ч. гр. д № 2536/2018 год. на Варненски районен съд, 40-ти състав, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред **ВАРНЕНСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД** в двуседмичен срок от връчването на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се обяви в регистъра по чл. 235 ал.5 ГПК.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____